

SANDIE
JONESOVÁ

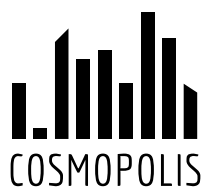

NEVLASTNÍ

JEJÍ PŘÍCHOD VŠECHNO ZNIČÍ

SESTRA

SANDIE
JONESOVÁ

NEVLASTNÍ
JEJÍ PŘÍCHOD VŠECHNO ZNIČÍ
SESTRA

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © Sandie Jones, 2020

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Michaela Martinová, 2021

Cover Photo © alphaspirt / DepositPhotos.com

ISBN 978-80-271-1766-6

Pro Olivera

Jsem na tebe hrdá každý den.

Zůstaň takový, jaký jsi.

1

Kate

Kate si všimne známé jmenovky na dveřích ordinace doktora Williamse a ucítí, jak se jí stáhne žaludek. Neví, proč na ni i po takové době působí pořád stejně – už by měla být zvyklá. Jenomže pokaždé když projde těmito dveřmi, je plná naděje, a pokaždé když z nich zase vyjde, cítí naprosté zoufalství a smutek, neschopná uvěřit, že osud může být tak krutý.

Sedí v čekárně na klinice a Matt, jako by vytušil, co si myslí, ji chytne za ruku a stiskne ji, jako kdyby měl nějakou moc přenést na ni svůj bezmezný optimismus.

Když se k němu přitulí, políbí ji do vlasů. „Myslím, že tentokrát to bude ono,“ prohlásí s přehnaným nadšením, jako by pouhá skutečnost, že tomu usilovně věří, dokazovala, že má pravdu.

„Každopádně je to *naposledy*,“ odtuší Kate unaveně.

„Uvidíme,“ opáčí Matt s nuceným veselím.

„Kate!“ zvolá doktor Williams, když otevře dveře.

Měla by mu říkat Ben, jak ji asi stokrát žádal. Ale používat jeho křestní jméno by znamenalo, že ho dobře zná, a pokud připustí, že ho zná dobře, připustí také, jak dlouho už to celé trvá.

„Doktore,“ řekne, když vstane, a zamíří k němu s napřaženou rukou.

„Rád vás vidím,“ vítá je doktor Williams. „Matte, jak se máte?“

Oba muži se pozdraví jako staří přátelé, kteří se potkali na fot-

balovém zápase. Kate se přistihne při myšlence, v jakém okamžiku asi žoviálnost nahradí obchod. Má podezření, že k tomu dojde, až zvedne nohy nahoru a doktor si na zmiňovanou ruku natáhne rukavici.

„Tak, všichni připraveni?“ zeptá se doktor Williams, nyní usazený před nimi za svým stolem. Nevzhledne však od obrazovky počítače, aby viděl Mattovo odhodlané přikývnutí.

„Prima, všechna vaše čísla vypadají dobře,“ poznamená lékař spíš sám pro sebe. „Musím vám s potěšením oznámit, že jsme identifikovali embryo nejvyšší kvality.“

Kate na sobě cítí Mattův pohled a ví, že se usmívá od ucha k uchu, ale nemá dostatek energie, aby jeho dychtivost opětovala. Tohle všechno už slyšela. „*Nejvyšší kvalita*“, „*4AAA blastocysta*“, „*o moc lepší už to být nemůže*“ – všechno to přišlo na přetřes během posledních tří pokusů, a přece čárky na těhotenském testu nezmodraly.

Mattovo nadšení Kate zpočátku pomáhalo, když se každý další test ukázal jako negativní. Spoléhalo na to, že ji jeho optimismus přivede zpět na správnou cestu, poté co jim bylo řečeno, že důvodem, proč nemůže otěhotnět, je „nevysvětlitelná neplodnost“.

„To znamená, že nic není špatně,“ prohlásil, když před třemi lety prakticky vyhopsal z ordinace doktora Williamse.

Kate neměla to srdce říct mu, že to ovšem taky znamená, že „nic není správně“.

Místo toho přizpůsobila svoji stravu, přestala pít alkohol a po sexu stála na hlavě. Jenomže nic z toho nevedlo k početí, a tak se teď ocitli na klinice. *Zase.*

Jak tam tak Kate ležela na zádech s nohama ve vzduchu, začala si v duchu zpívat „Bohemian Rhapsody“ od Queen, aby nemyslela na skutečnost, že kolem ní stojí doktor, embryolog, zdravotní sestra a medik a všichni si pozorně prohlížejí její intimní partie. *Galileo Galileo*, broukala si ve snaze přenést se na jiné místo.

„Jakmile se ti narodí dítě, nebude ti stěr děložního čípku připadat o nic horší než návštěva kadeřnice,“ nechala se slyšet její sestra Lauren, když na sebe nečekaně narazily u doktora. Kate se nechtěla o svém boji s neplodností moc šířit, a tak ji sestra zastihla nepřipravenou. Ze všech *možných* důvodů, proč tam je, ji jako první napadl právě stěr děložního čípku. Nejraději by si za to nakopala.

Člověk by si myslel, že starší sestra se třemi dětmi by měla být ideálním protijedem na situaci, v níž se Kate nachází. Někým, kdo s ní soucítí, nabídne jí nezaujaté rady a rameno, na kterém se může vyplakat. Ale Lauren *taková* není. Nebo by možná bylo výstižnější říct, že Kate v ní takovou osobu *nevidí*. Místo toho vidí ženu, která žije život, jaký si pro sebe vždycky představovala *ona*. A sestry, nebo ne, Laurenina malá dokonalá rodinka není to, co kolem sebe Kate právě teď potřebuje. *A vůbec*, pomyslí si, *jak by mohla rozumět tomu, čím si procházím, když jí stačí se na svého manžela podívat, a hned je těhotná?*

V rozkroku ucítí bolest tak ostrou, až nadskočí.

„Dobrá, takže teď vložíme embryo,“ řekne doktor Williams, ačkoli Kate netuší, jestli mluví k ní, nebo k tomu dychtivému studentovi, který vypadá, že by jí nejrady vlezl až kdovíkam, aby viděl, co se děje.

Jak se ukáže, nezáleží na tom, jak často se ve vás dloubají a rýpají – *nikdy* se při tom nebudete cítit jako u kadeřnice.

Chce odstrčit ty útočné ruce a nástroje pryč, znovu získat ztracenou důstojnost a oznámit jim, že už má dost toho, aby se s ní zacházelo jako s laboratorní krysou. Ale potom se podívá na Matta a spatří jeho něžný úsměv a oči plné naděje. Snadno by mohla zabřednout do sebelítosti a stěžovat si, proč je život tak nespravedlivý, ale v těch vzácných okamžicích, kdy dokáže myslet jasně, kdy si uvědomuje, že i lidé bez dětí mohou vést plnohodnotný život, je nesmírně vděčná, že Matta má.

Po dítěti s manželem, kterého miluje, toužila víc než po čemkoli jiném na světě. V jednu chvíli ji to úplně pohltilo. Ale bolest a neustálé zklamání si vybíraly svoji daň. Kdyby bylo po jejím, přestali by s tím po třetím pokusu o umělé oplodnění. Byla jak fyzicky, tak duševně vyčerpaná. Svoji nervózní energii spotřebovala na výmluvy, které si musela vymýšlet, když její přátelé a kolegové z práce vědoucně povytahovali obočí, kdykoli odmítla pít alkohol.

„Končím,“ řekla Mattovi tuhle večer, když se k sobě tulili na gauči a koukali se na televizi.

Cítila, jak ztuhl a napřímil se. „Cože? Takže tohle je naše poslední šance?“ zeptal se, očividně v šoku.

Copak si nevšiml, jak moc je unavená? Neviděl, jak moc je smutná pokaždé, když znovu drží v ruce negativní těhotenský test? Nevnímal snad, jak snaha otěhotnět ovládá celý jejich život?

„Už toho mám dost,“ zašeptala.

„Ale vždyť jsme...“, zadrhl se. „Miláčku, vždyť jsme tak blízko – já to vím. To zvládneme.“

Vypěnila. „Pořád říkáš *my*, jako kdybysme tím vším procházeli společně.“

Ublíženě na ni pohlédl. „A ne snad?“

Vyčítala si, že si svoje frustrace vybíjí na člověku, kterého miluje ze všech nejvíc. Ale není to tak vždycky?

Vzpomene si, jak dříve bývali bezstarostní. Jak se potkali v redakci *Gazette* a sblížili se při oboustranném žertování na adresu odporného šéfredaktora. Dny díky tomu ubíhaly rychleji a směny pod šéfredaktorovým dohledem se hned snášely o trochu lépe. Kdykoli si to nakráčel do redakce a zahulákal svoji ranní mantru „Tak koho dneska předhodíme lvům?“, Kate a Matt se předháněli, kdo tomu druhému dřív pošle e-mail s předmětem „*TEBE?*“. Jednoho politováníhodného dne však Mattův e-mail obdržel sám šéfredaktor.

„Škoda že už spolu nebudeme pracovat,“ poznamenal Matt, když spolu s Kate seděli v hospodě a litovali svojí hlouposti. „Ale všechno zlý je k něčemu dobrý.“

Myslela si, že mluví o svojí nové práci u konkurenčních novin *Echo*. Široce se zazubila, když dodal: „Protože teď tě můžu pozvat na rande.“

Spoustu báječných večerů strávili pročesáváním hospod jižního Londýna a užívali si líná víkendová rána při čtení novin. Teď si však nemohla vzpomenout, kdy něco z toho dělali naposledy.

Místo toho před milováním konzultovali ovulační tabulku a podvědomě se vyhýbali společenským událostem s přáteli, kteří právě byli těhotní, nebo je život už obdařil dětmi, což byl podle všeho každý, koho znali.

Ve snaze mít dítě ztratili schopnost být spontánní. Ironií osudu se vzdali toho, co měly být zlaté a svobodné časy před rodičovstvím, a nechali se svázat zodpovědností za jinou lidskou bytost navzdory tomu, že právě tu bolestně postrádali.

„Hotovo!“ prohlásí doktor Williams s rozmáchlým gestem. Odloží katetr zpátky na podnos a stáhne si rukavice.

„Takže nám v mrazáku zbývají ještě dvě?“ zeptá se Matt. „Chci říct, než budeme muset jít na další odběr vajíček?“

„Ano, pro tento cyklus nám zbývají ještě dvě kvalitní embrya.“

„Ale i když se to nepodaří, pořád to můžeme zkusit znova, ne?“ pokračuje Matt.

Kate se o tom nechce bavit. Potřebuje nutně vyprázdnit svůj močový měchýř plný k prasknutí, a dokud existuje reálná šance, že má uvnitř sebe dítě, odmítá připustit, že to budou muset podstoupit znovu. Protože to by znamenalo, že to malé stvoření, které teď musí tak tvrdě dřít, to nezvládne.

„Soustředme se na to, co je tady a teď,“ řekne doktor Williams,

když Kate spustí nohy na podlahu. „Takže pokračujte jako obvykle a uvidíme se za pár týdnů na krevním testu, abychom zjistili, jak na tom jsme.“

Kate pohlédne na Matta a usměje se. Nemůže si nevšimnout, že drží palce, aby to vyšlo.

2

Kate

„Matt dneska nepřijde?“ zeptá se Rose, Katina matka, když vpadne do jídelny s podnosem naloženým opékanými bramborami.

Jakmile Rose položí táč na stůl, Lauren se hbitě jedné zmocní, zakousne se do ní a potěšeně si povzdychne, když křupne.

„Obávám se, že ne,“ odpoví Kate. „Na poslední chvíli ho odvolali do redakce.“

„No, co se dá dělat,“ řekne Rose cestou zpátky do kuchyně. „Připravím ti jídlo na talíř a vezmeš mu ho domů.“

„Tak jakýho dneska chytil sólokapra?“ zeptá se Laurenin manžel Simon, když zakrojí do hovězí pečeně ležící uprostřed stolu. Kate se nemůže ubránit pocitu, že bere jejich tátovi práci. „Nebo nám to nesmíš prozradit?“ pokračuje Simon.

„Mohla bych,“ Kate ztiší hlas, „ale pak bych vás musela zabít.“

Simon se srdečně zasměje tomu, co podle něj Kate mínila jako vtip, ale popravdě řečeno, nic by jí neudělalo větší radost. Často s Mattem leželi v posteli a přemýšleli o způsobu, jak spáchat dokonalou vraždu, a sestřin manžel vždycky figuroval na předním místě seznamu potenciálních obětí. Spíš ho tolerovali, než že by ho měli rádi, a nebýt matky, která chtěla zachovat tradici nedělního oběda, Kate by ho už nikdy nemusela vidět. Ale víte, jak to je – rodinu si nevybíráte.

„No tak, vážně, chci to vědět,“ nedá se odbýt Simon. „Dělíte

se s Mattem o příběhy, nebo jste zapřisáhlí soupeři a na život a na smrt spolu bojujete o ty nejlepší.“

Kate uvažuje, jestli by radši slyšel o bezprostředně hrozícím přerozdělení funkcí ve vládě, nebo o prostitutce, která tvrdí, že si užívala s fotbalistou Premier League noc před finále poháru, na nichž, jak moc dobře ví, Matt pracuje. Rozhodne se, že Simonovu zvědavost neukojí ani jedním z nich.

„Nemůžu ti přece prozradit, o čem se spolu bavíme v soukromí,“ řekne. „Lauren, podej mi prosím tě tu mrkev.“

„Nepamatuju si, kdy jsme se naposledy sešli všichni dohromady,“ poznamená Lauren.

Zato Kate ano. Bylo to přesně před třemi týdny a cestou domů s Mattem probírali, jak to zaonačit, aby na rodinné obědy nemuseli chodit každý týden, ale třeba jen každou druhou neděli.

„Dělám to jen kvůli mámě,“ připomněla mu. „Víš, jak je ráda, když nás má všechny u sebe.“

„Já vím,“ odpověděl Matt. „Jenomže takhle máme nalinkovaný každý víkend. Už tak nemám moc volného času, a když už mám volnou chvíli, bez urážky, ale radši bych ji trávil jenom ve dvou.“

Ale za poslední tři týdny na to nedošlo, protože Matt pracoval, potom byla Kate na filmovém festivalu a teď, tenhle víkend, musel zase do redakce.

„Prostě toho jenom máme všichni až nad hlavu,“ opáčí Kate.

„Všichni kromě mě,“ zasměje se Lauren. „Já budu sedět u tohoto stolu a čekat na pečené brambůrky klidně až do soudního dne.“

„No, možná bys měla konečně začít dělat něco pořádného!“ rozchechtá se Simon.

Je legrační, jak slova závisí na tom, kdo je pronese. Kdyby něco takového řekl Matt, Kate by to vzala přesně v tom duchu, v jakém to bylo myšleno – jako škádlení mezi dvěma lidmi, kteří si oplácejí

stejnou mincí. Jenomže ze Simonových úst jako by pozbyla veškerý vtíp a proměnila prostořekou poznámku v něco, co znělo mnohem neuctivěji.

Pohrdavý záblesk, který se Lauren mihne v očích, Kate potvrdí, že to tak necítí jenom ona.

„Myslím, že jako trojnásobná máma musíš být v jednom kole,“ prohodí Kate.

Lauren zakouří očima. „To si ani nedokážeš představit.“

Máš pravdu, nedokážu, pomyslí si Kate.

„Abych byla naprosto upřímná, teď když jsem zpátky na mateřské, si nedokážu představit, jak jsem předtím stíhala chodit do práce,“ řekne Lauren se smíchem.

„Jde jenom o to, dokázat si zorganizovat čas,“ prohlásí Simon. „Vezmi si třeba Kate. Až *ta* bude mít děti, bude to jako vojenská operace.“ Znovu se zasměje.

„Ne každý chce děti,“ poznamená Lauren a Kate se nemůže ubránit zděšení nad tím, jak vůbec nedomýšlí, co říká, a jak nemístně její slova zní.

Neupřímně se usměje a uvažuje, jak dlouho ještě musí pokračovat v téhle šarádě na šťastnou rodinu. Kdyby tady byl Matt, alespoň by vzal jejich ostrou kritiku na sebe, zakročil by a odpálil ty jejich jízlivé poznámky.

„Některé ženské dávají přednost kariéře,“ pokračuje Lauren.

Kate se ze všech sil snaží udržet si neutrální výraz, ale cítí se, jako by jí někdo dal facku. „Nemyslím si, že si člověk musí vybrat mezi kariérou a dítětem,“ řekne.

Simon se na ni pobaveně zadívá. „Nemůžete mít obojí.“

„Proč ne?“ zeptá se Kate ostře. „Jsme toho dokonale schopné. To, že jsme to my, kdo má děti, by nemělo znamenat, že naše kariéra musí trpět, když je máme.“

Simon obrátí oči v sloup.

Kate nesouhlasně zakroučí hlavou a pohlédne na Lauren v naději, že ji sestra podpoří, ale ta se radši dívá jinam. Kate přemýšlí, kdy se z ní tváří v tvář manželovým staromódním názorům stal takový zbabělec.

Než se jim před pěti lety narodil první syn Noah, Lauren zasvětila svůj život tomu, že přiváděla na svět děti *jiných* lidí. Kate si nedokáže vzpomenout na dobu, kdy by její sestra *nebyla* obklopená dětmi. V pubertě hlídala děti rodinným známým, a jakmile dokončila střední školu, vrhla se na studium porodnictví, proto tak dobře věděla, o čem mluví, když říkala, že u porodu zapomínáte na svoji důstojnost. Kate pochopitelně věděla, že by měla sestřina slova brát tak, jak nejspíš byla zamýšlena, ale nedokázala se ubránit pocitu, že byla namířená proti ní osobně.

Simon si dramaticky povzdychl. „Důkaz máš přímo před očima. Někdo jako Lauren, i když pracuje pro starý dobrý národní zdravotnický systém dobrých patnáct let, není na tak vysokém postu jako její vrstevnice, které se rozhodly nemít děti. To je prostě fakt.“

„Kdy myslíš, že se vrátíš do práce?“ zeptá se Rose ve snaze změnit téma, ačkoli Kate si je docela jistá, že už přesné datum dávno zná. Máma a Lauren si jsou velmi blízké.

Lauren vrhne pohled na manžela. „Měla bych se vrátit až na konci léta, ale jestli budeme potřebovat peníze, možná začnu pracovat dřív.“

„Doufejme, že tou dobou ještě budeš nějakou práci mít,“ prohlásí Simon. „Jestli si současná vláda prosadí svou, en zet esko už moc dlouho fungovat nebude.“

Počkej, počkej. Tahle vláda udělala všechno pro to, aby zajistila budoucnost našeho systému zdravotní péče.

Právě tahle slova by teď pronesl její konzervativní otec, ale mís-

to toho nastane hrobové ticho. Kate se podívá na židli, na níž dřív sedával a která nyní stojí žalostně prázdná v rohu místnosti, a bolestně ji bodne u srdce.

Brzy to bude rok, co zemřel, ale Kate ho pořád slyší, pořád ho vidí, jak sedí na svém místě u stolu. Prvních šest měsíců nechali tu židli prázdnou, protože nikdo z nich nebyl schopný odstranit ji z místa, kde se scházeli každou neděli. Ale postupně se přesouvali sem a tam, přisedávali si blíž a blíž, až byla najednou tátova židle vykázaná na místo, kde se na ni jen prášilo. Od té doby sem Kate chodila jen nerada. Zjistila, že je pro ni příliš bolestivé přijmout pomalé zapomínání na muže, kterého zbožňovala. Dřív se těšila, až bude celá rodina pohromadě, s nadšením si vyslechla tátovy novinky z práce za poslední týden a libovala si ve vášnivých debatách, které vedl s Mattem. Teď se však musí nutit, aby sem vůbec šla. Zdá se, že bez jejího spojence se změnilo rozložení sil. Už to nejsou dvě veselé, vyrovnané dvojice, ona a otec versus Lauren a matka. Ručička vah se výrazně přiklání na sestřinu stranu.

Kate připadá, že kdykoli mámě zavolá, zpovzdálí se ozývají Laureniny komentáře. A při těch vzácných příležitostech, kdy se zastaví u sestry podívat se na děti, Rose zrovna připravuje večeři v Laurenině kuchyni. Možná to tak bylo vždycky, ale teď když už tu není táta, který by byl *u ní* v bytě, kde jí často pomáhal s drobnými opravami, si toho všímá víc.

Ztratila přehled o tom, kolik šálků čaje mu uvařila v sobotu ráno, kdy měl Matt pokaždé víkendovou směnu a Harry se rozhodl, že jim v nepřítomnosti svého kutilskou múzou nepolíbeného zete opraví kapající sprchu sám. Kate se vždycky podařilo najít mu nějaké vrzající dveře, které potřebovaly namazat, nebo poličku, která se musela pověsit, i když by to sama zvládla levou zadní. Byla to stejně dobrá výmluva, aby spolu mohli trávit čas, jako kterákoli jiná.

„Říkal jsem si, že bych ještě na chvíli unikl z máminých spárů,“ prohlásil pokaždé, když se cestou ze zápasu Chelsea na stadionu Stamford Bridge objevil u jejích dveří. To už býval Matt doma, a tak se spolu uvelebili na gauči a společně v televizi sledovali rozbor fotbalového utkání.

„Myslíte si, že vy dva někdy budete mít děti?“ zeptal se jednou táta nenuceně. Kate s Mattem se na sebe podívali a zvažovali, jestli mu prozradí, jak zoufale dlouho už se o ně snaží. Jestli to měl některý člen rodiny vědět, byl to právě on. Jenomže potom si Kate představila, jak se smutkem ve tváři uvažuje o bezdětné budoucnosti své dcery, a nenápadně na Matta zavrtěla hlavou. „Rádi bychom je měli, až přijde ten správný čas.“

„Chci se jenom ujistit, že ať se stane cokoli a ať to bude holka, nebo kluk, bude to fanoušek Blues,“ řekl Harry s úsměvem. „A bude skandovat ,modrá je ta barva – fotbal to je hra‘ dřív, než se naučí říkat ,táta.‘“

„To těžko,“ opáčil Matt, celoživotní fanoušek Arsenalu, se smíchem. „Nemám problém s tím, když jeho první slovo nebude táta, ale jestli si třeba jen na vteřinku myslíš, že jeho oblíbená barva bude modrá, a ne červená, nejspíš budeme muset požádat o soudní zákaz styku.“

Všichni se smáli, když se Kate odvážila představit si, jak její otec drží za ruku svoje vnouče a společně si, oba zamotaní do modrobílých šál, razí cestu na tribunu. Když si na to vzpomene, chce se jí brečet ještě víc než při pomyslení, že se to nikdy nestane. Hrozí, že ji pohltní vědomí, že se ani jeden z těch scénářů nikdy neuskuteční.

Kate odnese svůj talíř do kuchyně, protože už nemá žaludek ani na jídlo, ani na další konverzaci. Stojí čelem k lince a doširoka roztaženými rukama se opírá o pracovní desku. *Počítej do deseti*, slyší Mattův hlas.

Bylo by to k čertu lehčí, kdybys tady byl, odpoví mu v duchu.

Představí si ho ve věžáku, kde sídlí redakce *Echo*, jak rázuje sem a tam, zběsile si projíždí vlasy rukama, protože musí až do poslední chvíle čekat, jestli se mu podaří získat exkluzivní příběh na titulní stránku zítřejšího vydání. Dodá mu jeho informátor z vlády ta jména včas? Bude chtít prostitutka víc peněz, teď když se proslýchá, že má Real Madrid zájem podepsat smlouvu s její známostí na jednu noc?

Navzdory tomu, že se v téhle branži oba pohybují přes deset let, tlak nikdy nepolevuje a spolehlivé zdroje se ukazují jako čím dál nespolehlivější. Proto se Kate rozhodla zůstat tam, kde byla, v *Gazette* na pozici redaktorky showbyznysu, místo aby se šplhala po kariérním žebříčku nahoru, kde je míra stresu a soupeřivosti desetinásobně vyšší. Nechtěla si připustit, že hlavní důvod, proč nepožádala o povýšení, spočíval v tom, že nepředpokládala, že tam bude tak dlouho. Ale to bylo před čtyřmi lety, kdy si myslela, že bude muset přenechat reportáž z dalších Oscarů někomu jinému, protože bude v příliš pokročilém stadiu těhotenství, než aby zvládla let do Los Angeles. Upřímně nečekala, že bude ještě někdy informovat čtenáře o módních přeshlapech hollywoodských hereček, a přitom už tam strávila tři roky v řadě za sebou, aniž se jí pod svetrem rýsoval byt jen náznak bříška.

„Všechno v pořádku, zlatíčko?“ zeptá se Rose, když přijde do kuchyně pro další porci omáčky. „Jsi nějaká pobledlá.“

Na kratičký okamžik Kate zvažuje, že jí prozradí, proč vypadá vyčerpaně, proč teď tak snadno vybuchne a proč je jí *cokoli*, co *kdo-koli* řekne, proti srsti. Ale nakonec to neudělá, protože se s Mattem dohodli, že až bude co, řeknou jí to společně, a Rose už stejně zmizela bočními dveřmi do garáže.

„Nemám rád zeleninu,“ prohlásí Noah, zrovna když se Kate vrátí do jídelny, a vyplivne plnou pusou rozžvýkaného tuřínu.

„Ale no tak, broučku, ještě pár soust za maminku,“ pobídně ho Lauren trpělivě.

„Ne! Zelenina je hnusná.“

Lauren se podívá na Kate, jako by říkala: *Nechtěla bys být na mém místě, co?*

Pleteš se. Nejradši bych si to s tebou vyměnila, pomyslí si Kate v duchu.

Za ta léta se chytila do pastí, kdy dokáže štěstí a sebeúctu ostatních posuzovat jedinečně podle toho, jestli mají, nebo nemají děti. Používá jejich schopnost mít dítě jako nějakou měnu, která jim přináší takové bohatství, o jakém se jí nesnilo ani v těch nejdivočejších snech. Takže v *jejích* očích je Lauren multimilionářka. Ačkoli když se podívá víc zblízka, všimne si jemnějších detailů, které naznačují, jaký život její sestry nejspíš *doopravdy* je. Například to, že její manžel už má talíř skoro prázdný, zatímco ona se svého oběda ještě ani nedotkla, protože má plné ruce práce s krájením mrkve pro osmnáctiměsíční Emmy, naháněním hrášků, které Noah cvrkná po stole, a natáčením maličkého Juda tak, aby se hladovými rtíky mohl přisát k jejímu prsu.

Srovnání obou scén a vlastní sobecké myšlenky vyburcují Kate k akci.

„Počkej,“ ozve se, obejde stůl a postaví se za Emmyinu jídelní židličku. „Já to udělám.“

Lauren sestře vděčně podá plastový nůž a vidličku a úkosem pohlédne na svého nevšímavého manžela.

„Díky,“ řekne Lauren, když Kate nakrájí Emmy zeleninu, načež si klekne, aby sesbírala zatoulané hrášky.

Připadá jí jednodušší být pod stolem než sedět u něj. Jako by našla místo, kde se může schovat před všemi slovy, těmi vyřčenými i těmi nevyřčenými. Slyší je, jak se nutí do hovoru, přivedou řeč na

méně kontroverzní téma, aby nikdo nemohl jednat povýšeně a znovu ohrožit klidný průběh oběda.

Pořád klečí na zemi, když se ozve domovní zvonek a Rose si rozmrzele povzdychne. „Kdo to může být takhle v neděli odpoledne? Simone, buď tak hodný a běž otevřít.“

Kate sleduje, jak Simon vychází z místnosti, a čeká, až ode dveří uslyší jeho hlas. Mluví tlumeně, a tak napíná uši a vychutnává si jeho rozpaky, když bezpochyby naslouchá jednomu ze svědků, jak se rozplývá nad mocí Jehovy, nebo zahradnímu architektovi, který náhodou právě dokončil zahradu o kus dál v ulici a zbylo mu několik pergol a soch.

Emily mlátí Kate do hlavy plastovou miskou a Kate čeká, až se na ni snese další sprška hrášků.

„Hej, ty malá uličnice!“ zasměje se a chytí Emmy za bosou nožku. Stačí dotek hebké dětské kůže na její dlani a v Kate se všechno sevře. Spolkne slzy, které ji štípou v krku.

„Někdo přišel za Harrym,“ oznámí jim Simon, když se vrátí do jídelny s mladou blondýnkou v závěsu.

„Cože?“ vyhrkne Rose a střelí pohledem z té ženy na Simona a zase zpátky.

Kate stále klečí a pozoruje celou scénu přes stůl.

„Jo, fakt hledám Harryho,“ potvrdí žena. „Harryho Alexandra. Je tady?“

Kate cítí, jak jí krev tuhne v žilách, když se její mozek snaží pochopit, co může ta žena chtít. Ale ať se na to dívá z jakékoli strany, shánět se po muži, který je už téměř rok po smrti, nevěstí nic dobrého.

„Promiňte, jak vám můžeme pomoci?“ zeptá se Kate a vstane.

Žena sklopí oči k zemi a nervózně přešlápne. „Asi bude nejlepší, když si nejdřív promluví s Harrym,“ řekne.

„Jenomže Harry tady není,“ odpoví Kate upjatě. Na prsou cítí tlak. „Co mu chcete?“

„Vy jste Lauren?“

Kate cítí, že se máma postaví vedle ní, zato Lauren, jak zaregistruje, zůstane sedět jako zkamenělá. Dokonce přestane houpat miminko, aby ho uklidnila.

„Promiňte, a kdo jste *vy*?“ opáčí Kate, aniž by odpověděla na její otázku.

„Já jsem Jess,“ řekne žena a odkašle si.

„A co chcete Harrymu?“ zeptá se Rose rozechvěle.

Jess na ni ostražitě pohlédne. „Musím s ním mluvit. Je to opravdu důležité.“

Kate se podívá na Rose. „Vyřídím mu, že jste se tady zastavila,“ ujistí ji a sestra s matkou k ní obrátí hlavu. „Co mu mám říct?“ pokračuje a ignoruje jejich zmatené výrazy.

Žena znovu sklopí pohled, jako by sbírala odvahu k tomu, co se chystá říct.

„Jsem jeho dcera,“ prohlásí nakonec. „Vyřidte mu, že za ním přišla jeho dcera.“

3

Kate

„Cože?“ zalapá Kate po dechu a svět se s ní roztočí. Podívá se na matku, která zůstane stát s otevřenou pusou, jako by zamrzla v čase. „Ale... to není možné,“ zakoktá. Její hlas zní, jako když jí hrdlo svírá něčí ruka.

„Myslím, že byste měla radši odejít,“ zní Rosina první slova. „Nevím, kdo jste ani co chcete, ale nemáte právo sem takhle vpadnout.“

„Jmenuju se Jess a chci jen vidět svého otce – to je všechno.“

„Jenže tady nikdo takový není,“ prohlásí Kate, která jako by se najednou vrátila do přítomnosti. „Přišla jste na špatné místo. Hledáte špatného muže.“

„Omlouvám se – já jsem jenom chtěla...“, spustí Jess.

„Odejděte odsud – okamžitě!“ vyštěkne Rose tónem, jaký u ní Kate nikdy předtím neslyšela.

„Nemůžeme si o tom alespoň promluvit?“

„Není o čem mluvit,“ zasyčí Rose. „Jak říká moje dcera, přišla jste na špatné místo.“

Jess sáhne do kabelky, která jí visí na rameni, vytáhne zmačkaný kus papíru a začte se do něj. „Vy jste Rose, že ano?“ řekne, natáhne ruku, ale Rose se ani nehne.

„A vy musíte být Kate. Nebo jste Lauren?“ Pokusí se o úsměv.

Kate zůstává neoblomná. Se zatnutou čelistí zírá na ženu, která právě vrhla do jejího světa granát.

„Poslyšte, vidím, že je to pro vás obrovský šok,“ pokračuje Jess. „A omlouvám se – neměla jsem tušení, že o tom nevíte. Jinak bych nikdy...“

Rose se roztřeše, Lauren se k ní přitočí a pevně ji obejmě kolem ramen.

„Musíte odejít,“ řekne Kate hlasem neprozrazujícím paniku, která v ní zuří.

„Ale kdybyste mohli jen –“

„Proboha, vždyť on ne...“ ozve se Rose, ale Kate popadne matku za zápěstí dřív, než stihne dopovědět.

„... není ten muž, kterého hledáte,“ dokončí Kate. Má pocit, jako by měla dýchací cesty ve svěráku.

„Chci jen, aby věděl –“ spustí Jess.

„Vypadněte!“ zaječí Rose, až Emmy nadskočí a vyděšeně se rozpláče.

„Podívejte, je mi to líto, ale musíte odejít,“ vloží se mezi ně Simon a ukáže rukou na dveře.

„Omlouvám se,“ řekne Jess se slzami v očích, když ji Simon odvádí do předsíně. „Myslela jsem si, že víte...“

„Ven!“ zařve Rose znovu.

O chvíli později se hlavní dveře zavřou a všichni se prudce nadechnou. Nikdo nechce být ten, kdo promluví jako první.

Když se Simon vrátí do místnosti, prolomí to téměř hypnotické kouzlo, které jako by na ně někdo seslal.

„Co to sakra...?“ Zakření se a dusí v sobě smích. Jedině *on* dokáže celou situaci ještě zhoršit.

Kate se zhroutlí zpátky na židli. Cítí se, jako by jí z těla vyprchal veškerý vzduch. Vzpomene si na embryo ve svém břiše a přinutí se dýchat klidně a zhluboka. Na tři nádechy, na čtyři výdechy. Ale hrudník se jí sevře, takže má pocit, že v sobě uvězní i to malé množství

vzduchu, které jí zbývá. Představuje si, jak dýchá do papírového sáčku, zavře oči a vidí ho před sebou, jak se nafukuje a zase vyfukuje.

„Ma-mami?“ zajímá se Lauren. „Jsi v pořádku?“

Jestliže je Kate po oznámení nezvaného hosta v naprostém šoku, nemůže ani pomyslet na to, jak se musí cítit její matka. Rose má skelné oči. „Ano, ano, jsem v pořádku,“ řekne nakonec hlasem jen o málo silnějším než šepot. Odkáše si.

„Takže nevíš, kdo to je?“ zeptá se Lauren.

Rose strnule zakroutí hlavou.

„No, jestli chcete znát můj názor,“ ozve se Simon, „něco na tom být musí. Nikdo si jen tak namátkou nevybere nějakou rodinu a nevpadne k ní během nedělního oběda, aby vypustil takovouhle bombu.“

„Nemám tušení, o čem ta holka mluví,“ prohlásí Rose. „Vždyť to ani nedává smysl. Nic z toho, co řekla, nedávalo žádný smysl.“

Kate si drží hlavu v dlaních a uvažuje o tom, co se právě stalo. Ví, že když teď řekne nesprávnou věc nebo položí špatnou otázku, nikdy už to nebude moct odvolat.

„Mami, mohla by to být...?“ začne Lauren s pohledem upřeným na Rose, která se k ní otočí a očima metá blesky.

Kate se podívá z matky na sestru, jejichž výrazy se vzájemně zrcadlí – oči vytřeštěné strachy a zmatkem, rty pevně stisknuté, jako by se snažily zadržet slova, která se jim derou na jazyk.

„Mohla by to být *co*?“ zeptá se Kate.

„Nic,“ odsekne Rose. „Ta holka nemá všech pět pohromadě. Takhle je to jednoduché. Jiné vysvětlení neexistuje.“

Kate neví, jestli máma mluví o Lauren, nebo o té mladé ženě, která se tady před chvilkou objevila a oznámila jim, že je dcera jejího otce. *Dcera jejího otce*. Stačí v duchu slyšet ta slova a sevře se jí hrdlo. Bojuje s pláčem, slzy má na krajíčku.

Výjimečně souhlasí se svojí matkou – to prostě není možné. Harry byl oddaný svojí rodině a oddaný *Kate*. Byla tatínkova malá holčička a v každém ohledu si byli podobní jako vejce vejci. Až na vzhled. Kate zdělila matčiny kaštanové vlasy a světlou pleť. Stačilo podívat se na slunce a už jí naskákaly pihy. Lauren měla otcovy širou posazené oči, rovný úzký nos a v jedné tváři dolíček. Harryho blondaté vlasy, které kdysi mívali společné, časem získaly popelavý nádech, ale vždycky vypadal mimořádně hezky – jako muž, za něhož ho považovala. Ale co když jím nebyl? Co když byl mimořádný úplně jiným způsobem? Co když byl zřetelně označený cejchem *další* rodiny. Rodiny, kterou tajil před zbytkem světa?

V myšlenkách zabloudí do doby, kdy se Jess mohla narodit. Vypadala mladě – tak něco málo přes dvacet? To znamená, že Kate mohla být sotva v pubertě. V těch letech doprovázela o školních prázdninách otce do kanceláře, kde pracoval jako právník. Vzala si do hlavy, že půjde v jeho stopách, přesvědčená, že chce napravovat lidské chyby.

„Ty jsi skutečný superhrdina,“ řekla mu jednou, když s posvátým úžasem sledovala, jak celé dopoledne bojoval za to, aby nějaká matka získala dítě do své péče, a odpoledne vyjednával spravedlivé rozvodové vyrovnání pro jednoho podváděného manžela.

V koutcích očí se mu objevily vějířky vrásek, když se na ni skromně usmál, ale ona věděla, že mu na jejích slovech záleží. Stejně jako všichni ostatní, jejichž život nějakým způsobem zasáhl. Nebyl litý z typického právníckého těsta – zosobnění supa, jenž loví zranitelné. Byl to bezúhonný občan, který se ke každému klientovi choval jako k dobrému příteli. V Katiných očích byl *vždycky* superhrdina.

Přesto si teď troufá uvažovat o možnosti, že mohl být pravý opak.

„Proč jsi jí nepověděla, že je mrtvý?“ zeptá se Lauren téměř vyčítavě.

Kate chvíli trvá, než si uvědomí, že mluví na ni.

„Protože to sakra není její věc,“ vyštěkne. „Ale předpokládám, že kdyby to bylo na tobě, řekla bys jí, ať se posadí, uvařila jí čaj a vyprávěla jí celý příběh.“

„Co tím chceš říct?“ opáčí Lauren.

„Chci tím říct, že tohle by se ti hodilo do krámu, nemám pravdu?“ zadívá se na ni Kate zlostně. „Nic by se ti nelíbilo víc než pošpinit tátovu památku.“

„Proč bych něco takového měla chtít?“ zeptá se Lauren a upře na sestru tvrdý pohled svých chladných očí.

„Protože pak by ses cítila v právu, žes s ním celé ty roky jednala s takovým opovržením.“

„Holky, holky, prosím vás,“ ozve se Rose, která se pořád viditelně třese a tiskne si ruce v klíně. „Tohle nám nijak nepomůže.“

„Tak co budeme dělat?“ zajímá Lauren.

„Nic,“ odtuší Kate.

„Nemyslíš, že si zaslouží, abychom si ji aspoň vyslechly?“ zeptá se Lauren nevěřičně. „Nemůžeš jen tak zapomenout na to, co řekla, a ignorovat ji.“

„To je *přesně* to, co uděláme,“ pronese Rose ledovým hlasem, s pohledem upřeným na svoje dcery.

4

Lauren

„Co si o tom myslíš?“ ušklíbne se Simon, jakmile Lauren připoutá všechny děti na zadním sedadle auta a sedne si dopředu vedle něj. Vydechne a vypustí vzduch, který zadržovala snad celou věčnost. Nechce o tom mluvit, ale pochybuje, že jí dá manžel na výběr. „Myslíš, že na tom bude něco pravdy?“

Lauren otočí hlavu a zadívá se z okénka. Když Simon vyrazí od obrubníku, pozoruje, jak chodník mizí. Má co dělat, aby se vzpamatovala z Jessina náhlého zjevení, natož aby měla energii čelit manželovu výslechu.

„Kdo ví?“ odpoví tiše.

„Kdo by si to pomyslel?“ řekne Simon a sám pro sebe se potíchu uchechtne. „Chlap, který se celý život vrtal v nevěrách ostatních, nebyl sám o nic lepší.“

„Možná to není tak, jak to vypadá,“ poznamená Lauren. „Neměli bychom dělat předčasné závěry dřív, než budeme znát fakta.“

Simon si pohrdavě odfrkne a ona ví, že přesně to se chystá udělat. Rád vždycky protiřečí všem a všemu, obzvlášť když mu to zajistí místo v první řadě.

„Kolikrát se mnou mluvil, jako bych byl jen kus bláta přilepenej na podrážce jeho boty. Kolikrát se snažil, abych měl pocit, že jsi pro mě příliš dobrá...“

Lauren se kousne do rtu, protože má sto chutí říct: *To taky jsem.*

„A celou tu dobu, co si žil uvnitř tý svojí věže ze slonoviny, měl utajovaný nemanželský dítě.“

Lauren se zhluboka nadechne. Jedna věc je, když si o svých nejbližších sama něco myslí nebo k nim něco cítí, ale nesnese, když to Simon říká nahlas. Ani ve snu by ji nenapadlo ventilovat svoje názory na jeho vlastní dysfunkční rodinu, takže neočekává a ani nechce slyšet jeho mínění o té svojí. Dokáže však vycítit, že se chce manžel hádat, a ona prostě nemá sílu na další večer plný křiku a spaní na pohovce.

Ačkoli, aby pravdu řekla, spát sama, třeba i na gauči z druhé ruky, kde ji pružiny tlačí do žeber, ať si lehne jakkoli, je momentálně pořád lepší než ležet vedle manžela. To přiznání ji rozesmutní, ale několik posledních měsíců má pocit, jako by každá noc byla válečnou zónou, jež musí překonat a uvážlivě se přitom vyhýbat granátům, které na ni Simon hází.

„Co přesně vlastně celej den děláš?“ zeptal se jí bezohledně tuhle večer, když se vrátil z práce a na podlaze v obýváku se válelo lego, zatímco na odpočívadle ležela hromada špinavého prádla.

Dřív o tom taky sama uvažovala, obzvlášť když měla jenom jedno dítě, k němuž musela vstávat, přebalovat ho, krmit ho a zase ho uspávat. Někdy neměla ani čas se osprchovat nebo připravit večeři, než Simon přišel domů.

Ale paradoxně čím víc dětí měli, tím účinněji se Lauren naučila nakládat se *svým* časem a *Simonovými* penězi – z obojího dokázala vytěžit maximum. Dokázala dělat spoustu věcí najednou a chytře nakupovat. Hledala nejlepší ceny masa a zeleniny a využila z nich beze zbytku každý kousek.

Pokud Simon zrovna pracoval, tlak trochu polevil, protože pak si Lauren nemusela dělat takové starosti s tím, kde vezme další peníze. Při těch příležitostech, kdy ho propustili, což se mu jako děl-

níkovi na stavebách stávalo často, si však Lauren všimla, že je těžší uhlídat nejen finance, ale i Simona samotného.

„Nemůžu se dočkat, jak to všechno dopadne,“ řekne Simon. Pořád se tak šklebí, i když má oči pevně upřené na silnici. „Je skoro škoda, že tady není, aby litoval svých hříchů. Rád bych viděl, jak by se vykroutil z *tohohle*.“

Lauren se sevře hrudí. Neodpoví, ale nepředpokládá, že mu to zabrání říct si, co chce.

„Dokážeš si představit svoji mámu?“ pokračuje. „Do hajzlu, jestli se ukáže, že to je pravda, tak snad vyletí z kůže.“

„Nemluv takhle před dětmi,“ napomene ho Lauren, ačkoli ve skutečnosti chce říct: *Neopovažuj se mluvit o mojí rodině, jako by to byla nějaká minishow uspořádaná pro tvoje vlastní pobavení.*

„Beztať spí,“ odsekne Simon, aniž by se na ně podíval.

Do cesty jim vjede auto. „Pozor!“ vykřikne Lauren a dramaticky praští rukou do palubní desky v naději, že odvedení pozornosti rozptýlí stále nepříjemnější atmosféru. Simon zatroubí, což je naprosto zbytečné, ale jeho myšlenkové pochody se dál ubírají stejným směrem.

„Ať tak nebo tak, myslím si, že bychom si měli všichni dát chvíli pauzu,“ prohlásí.

„Co tím chceš říct?“

„Tím chci říct,“ odpoví Simon, obrátí se k ní a pozoruje ji déle, než je jí milé, „že bychom měli využít příležitosti a trochu se stáhnout.“

„Odkud?“ zeptá se Lauren, které dochází trpělivost.

„Od tvé rodiny!“ zvolá. „S tím vším, co se teď děje, není nutný, abychom se každou neděli scházeli. Měli bychom počkat, až se to všechno uklidní.“

Lauren nevěří svým uším. „To myslíš vážně?“

„Jasně že to myslím vážně. Tuhle frašku musíme každéj tejdén absolvovat jenom proto, abychom uspokojili tvoji mámu a ona mohla obskakovat děcka a hrát si na milující babičku. Ale vypadá to, že ve tvý rodině je pár černejch ovcí, a dokud nepřijdeme na to, jak moc černý jsou, bude asi nejlepší držet děti stranou.“

„To nemá s dětmi *nic* společného,“ vyštěkne Lauren, i když ví, že to nejspíš říká jenom proto, aby ji vytočil a donutil reagovat. Přeje si, aby byla dost silná a nedala mu to, po čem touží.

„Nechci je vidět v tak toxickým prostředí,“ oduší Simon.

Lauren bezděčně ujede pohrdavé odfrknutí. Slyší se, co říká? Vážně věří tomu, že strávit nedělní oběd s její rodinou ničí děti víc než ten zlověstný černý mrak visící nad manželstvím jejich rodičů?

„Jsi směšný,“ řekne mu tak přímo, jak jen si troufne. „Děti mámu a Kate vždycky rády vidí a je důležité vštěpovat jim smysl pro rodinu.“ Odpustí si poznámku, že v porovnání s jeho vlastním otcem alkoholikem a matčinou zálibou dopisovat si s vězni není její rodina zdaleka tak dysfunkční jako ta jeho, a to ani teď, když se objevila Jess.

Pohrdavě zavrčí. „Koho se snažíš oblbnout? Mezi tebou a Kate by se napětí dalo krájet. Vážně si myslíš, že tohle v dětech budí zdání rodiny?“

„Ale...“ začne se bránit.

„Nevím, proč se namáháš,“ přeruší ji Simon. „Nedá se říct, že byste se vy dvě někdy nějak extra milovaly, nebo se pletu?“

I když bolí slyšet ta slova nahlas, možná má pravdu. *Proč* s Kate pořád předstírají, že spolu vychází? Že mají něco společného?

„Je to moje sestra,“ řekne Lauren.

„No, tak teď máš ještě jednu,“ poznamená Simon jízlivě a vypadá spokojeně. „S touhle si třeba budeš rozumět o něco líp.“

Lauren se obrátí žaludek, když si vzpomene na události poslední hodiny. Jakmile Jess nakráčela do jídelny v domě rodičů, okamžitě

věděla, kdo to je. Zůstala stát jako přikovaná, když se podívala do očí tolik podobných jejím vlastním. Při pohledu na Jess, vyděšenou jako králík ve světle reflektorů, jak divoce gestikuluje, aby potlačila nervozitu, měla pocit, jako by z ní někdo vysál veškerý vzduch. Sama totiž dělala totéž.

Chtěla jít za ní, povědět jí pravdu, místo aby ji poslala na misi předem odsouzenou k nezdaru – hledat muže, který neexistuje. Jenomže se do toho vložila Kate, tak jak to dělá *pokaždé*, protože chce mít všechno pod kontrolou.

V tu chvíli Lauren poprvé napadne, jak asi Jessino zjevení zasáhlo její matku. Vypadala šokovaně, jako by šlo o něco tak vzdáleného reality, že to ani nemůže být pravda. Ale určitě nebyla tak naivní. Nemůžete s někým tolik let žít a neznat ho. Rozhodne se ignorovat hlas ve své hlavě, který říká: *Neprovinila ses snad právě tím?*

Když zaparkují před svým řadovým domkem, Lauren vyndá Emily z auta a obratně odepne malého Juda ze sedačky, zatímco Simon jde napřed se spícím Noahem v náručí. Dívá se, jak mizí na úzkém schodišti, a ramenem přitom shodí kus odlupující se omítky. Lauren instinktivně vyjde ty čtyři schody a sebere úlomek z ošoupaného koberce. Až bude mít manžel lepší náladu, možná se ho znovu zeptá, kdy by mohl vymalovat. Při čtyřech posledních příležitostech, kdy se ho na to ptala, pokaždé zazněla obehnaná odpověď: „Až se k tomu dostanu.“ Jenomže úlomky omítky jsou ostré a ona se bojí, že se děti jednoho dne zraní, obzvlášť Noah, který rád sjíždí schody po břiše.

„Tak, já jdu do hospody,“ prohlásí Simon, když se o chvíli později vrátí dolů.

„Cože? Teď?“ zeptá se Lauren z pohovky, kde krmí Juda, než ho uloží do postýlky.

Podívá se na ni. „Předpokládám, že s tím nemáš problém.“

Je to spíš konstatování než otázka. Bývaly časy, ještě před dětmi, kdy spolu něco takového napřed probírali. Ne že by přímo žádali o svolení, jen z prosté slušnosti. Teď, při těch vzácných příležitostech, kdy si chce *ona* vyrazit ven, musí si od něj vyžádat souhlas týdný dopředu. Když dojde na událost samotnou, jídlo pro děti, koupání a uspávání, všechno naplánuje do detailů tak, aby Simon nemusel nic dělat. Potom jí alespoň třikrát zavolá, aby se vyptával na věci, na které by dospělí muži měli znát odpověď, což vede k tomu, že se Lauren vrátí domů střízlivá a dřív, než měla v úmyslu. Nakonec by si mohla začít myslet, že ani nestojí za to někam chodit, a pak by uvažovala, jestli právě to měl Simon v úmyslu.

Pozoruje ho, jak zamíří do kuchyně, otevře ledničku a napije se mléka přímo z krabice. Panebože, jak to nenávidí. Proč si nemůže vzít skleničku jako všichni ostatní? Otře si ústa hřbetem ruky.

„Tak já jdu,“ oznámí jí, když se vrátí zpátky do obýváku s klíčky od auta v ruce.

„Nechceš tady to auto radši nechat?“ odváží se Lauren. „Vezmi si taxíka, už jsi vypil pár skleniček.“

„Nevěděl jsem, že mi je počítáš.“

„Jenom říkám...“

Nakloní se nad ni, s jednou rukou opřenou o podpěrku gauče a druhou za její hlavou. Když Lauren ucítí na tváři jeho horký dech, instinktivně si přitiskne Juda blíž k sobě.

„Proč se nestaráš o *svoje* ženské záležitosti a ty chlapský nenecháš na mně?“ zašeptá.

Mohla by tu poznámku brát jako manželův pokus o rozdělení povinností, i když šovinistický. Před pár lety by to určité ani nic jiného neznamenal. Ale věci se změnily a Lauren ví, že Simonova slova v sobě nesou skrytý význam, že je schválně vybírá tak, aby ji zastrašila.

„*Já* jsem chlap!“ pamatuje si, jak na ni před osmnácti měsíci

řval, když ji přimáčkl ke zdi a pěstí praštil do dveří těsně u její hlavy. Dřevo se rozštíplо a jí se málem podlomily nohy. „*Já* jsem živitel,“ pokračoval. „Tohle je *moje* práce – a ne práce tvýho zasnáňho otce.“

Naivně si myslela, že Simon bude rád, že její táta diskrétně uložil na jejich společný účet pět tisíc liber. Zjevně mu bylo jasné, že potom co Simona před dvěma měsíci vyhodili ze zaměstnání, mají ke konci měsíce potíže vyjít s penězi. Ona mu za to byla vděčná. Znamenalo to, že mohla bez obav nakoupit jídlo a nemusela neustále zdůvodňovat, proč potřebuje použít auto a nemůže jít pěšky. Ale Simon to takhle neviděl. Podle něj tím Harry podrýval jeho postavení alfa samce, čímž zraňoval jeho křehké ego.

„Kdybych chtěl prachy tvech rodičů, řekl bych si o ně!“ vrískal, až jeho obličej získal hnědobílou rudou barvu. „Ale tvůj otec si zase chtěl připadat ohromně důležitý.“

„Jenom se nám snaží pomoci,“ namítla Lauren, která se zoufale toužila vysvobodit z té nepřátelské situace, v níž se ocitla.

„Takže tys ho o ně požádala?“ zeptal se vyčítavě. „Tys šla za svýma rodičema s prosíkem?“ Ze vzteku se mu u rtů vytvářely bublinky a Lauren viděla jasně červené skvrny na kloubech jeho prstů, jak zuřivě máchal rukama.

„Ne!“ řekla, ačkoli to znělo spíš jako vyjeknutí. „Nikdy bych si jim neřekla o peníze.“

„Takže to udělal z vlastního popudu, jo?“ ušklíbl se Simon s obličejem stále příliš blízko tomu jejímu. „Čistě z dobroty srdce se rozhodl pomoci nám, a tys mu nemusela říct ani slovo?“

Lauren horečně kývala. „Ano, ano. Přísahám, neměla jsem ani ponětí, že to udělá.“

Simon ještě jednou uhodil dlaní do dveří, načež se odvrátil. Kdyby tam nebyla zeď, která Lauren podpírala, asi by se zhroutila na zem. Vypřehala z ní veškerá energie.